

78

Բ Ա Ն Ո Ւ Ո Ր Ն Ե Ր Ը

Նուէր հայ աշխատանքներուն

Աշխատանքէն քրտնաքոր բանուորները , նո՛ր անցան .
Վայրկեան մ'ամբողջ սուգուեցայ անոնց մըռայլ ցաւին մէջ ,
Եւ ըզզացի բըրտօրէն մորթիս վըրայ , մըսիս մէջ
Անոնց հոգւոյն պըլլըւած սեւ ամօթն որ միայն ես
Գիտեմ , ասորած ըլլալով անոնց նըման , անոնց պէս :

Ամէն իրկուն նոյն պահում անոնք կ'անցնին նոյն ճամբէն ,
Փռնքաքալս աշուրներ , այրած դէմքեր արեւէն .
Ոմանց սիրտը ահով լի , ոմանք ալ լուռ , մըտածուն ,
Գոմը դարձող նախրի պէս կ'առաջանան դէպի տուն :

Արեւծագէտ մինչեւ ցայգ անոնք անդուլ կ'աշխատին
Մինչեւ որ խոնջ քեւերնին անշարժ իյնայ մութին մէջ . . .
Եւ այս յամառ յոգնութեան ի՞նչ կը ստանան փոխարէն ,
Աւելի քիչ քան ինչ որ հարուստ մարդիկ զեղխօրէն
Իրենց սեմին յօրանջող շունին առջեւ կը նետեն ,
Սու նախատինք մ'որ կ'անի անոնց անգօր ըլլալէն :

Այսպէս անոնք օրէ օր , աշխատանքի տաժանէն
Եւ կուտակուող զայրոյթի կըսկըծանքէն դողահար՝
Կ'անասնանան . եւ ի տես իրենց եսին քայքայման ,
Կեանքի տօնէն վըտարուած , ա՛լ յաւիտեան կը լըռեն :

Եղերաբա՛ղդ բանուորներ , արիւնամած ձեր սրտին
Մէջ գալարուող ցաւին հետ կը նոյնանայ իմ հոգին .
Ու ձեզի հետ , ամէն օր ձեզի նըման կուլամ ես .
Աշխատանքի լուծին տակ նոյն ցաւը մեզ մըկըրտեց .
Կըզգամ հոգւոյս խորերէն ձեզ երկարող ճանանչներ
Որոնց ջահումը ալլածառ , արեւուն պէս քինջ գարնան ,
Ո՛վ եղբայրներ վշտակո՛ծ , տառապահի՛ւծ ու դաժան ,
Երբ դուք կուլաք մութին մէջ , կը փողփողէ ձեր վըրան :